

Rhodos 2013

Deel 3

Wanneer ik denk dat ik mij kan wentelen in het geluk van onze mooie maisonnette, vergis ik mij. Ik ontdek wat mankementen.

Ten eerste is het leuk om aan weerszijden van het bed twee nachtlampjes te hebben. Aan mijn kant zit een snoer, maar geen stopcontact en ook geen lamp (peer zeg ik altijd). Bij Peter zit we wel een stopcontact, maar zijn lamp heeft ook geen peer.

Wel hebben wij zowel op de begane grond als de boven etage groot licht van allemaal spotjes die je beneden aan kunt maken, Het duurt even voor we doorhebben waar wij de lichten op de bovenverdieping kunnen uitzetten.

Wij gaan daarover maar niet zeuren.....

Het is ook mijn fout door de verkeerde wekker mee te nemen en ik draag geen horloge.

Thuis heb ik er een die met een druk op de knop licht geeft.

Om naar het toilet te gaan moet ik een wenteltrap afgaan naar de benedenverdieping. Dat is vragen om problemen.

In het donker die enge trap af te gebruiken, lijkt mij niet zo geslaagd, want stel dat ik mijn been breek of erger helemaal in de kreukels lig. We laten nu het licht van de badkamer de hele nacht branden.

Wanneer ik heel vroeg wil genieten van mijn kopie tubruk en naar de prachtige zonsopgang wil kijken, ontdek ik dat de airco lekt! Met alle beschikbare handdoeken heb ik de toevloed van water proberen te stoppen. Die airco hebben wij nog niet gebruikt, want al

is het nog zo warm, ik ben er niet dol op.

Jaja, Peter heeft last minute een kleine waterkoker gekocht. Zo bespaart hij mij de moeite naar de eetzaal te gaan, alleen voor een kop koffie. Niets haalt het bij een kopi tubruk !

Voor de reparatie van de airco naar de balie. De kamer heeft ook geen telefoon zoals in de meeste hotels, zodat wij voor elke wissewasje naar de balie moeten gaan. De aardige receptioniste hangt direct aan de telefoon en belooft 'busje komt zo'. Tegelijkertijd meld ik dat het water in het closet blijft doorlopen en of dat ook gerepareerd kan worden. Dan heb ik nog wat op mijn lever. Peter heeft vlak bij de ingang van onze kamer een grote kakkerlak doodgetrapt. Zij zal wat verdelgingsmiddelen laten bezorgen bij de schoonmaakdienst. Ik spreek van cucarahca, het Spaanse woord, maar ook dat verstaat ze! Ik heb mijn halve bus deodorant leeggespoten op Peters slippers met het oog op eitjes. Kan onze kamer met voorrang schoongemaakt worden, want ik ben erg gesteld op mijn siësta. Even later wordt er zachtjes op de deur geklopt en het meisje van de schoonmaakdienst bezorgt de verdelging spuitbussen.

Mijn oog valt op een bordje bij de receptie waar ik met borg twee blauwe strandhanddoeken kan huren. Tweemaal daags om een bepaalde tijd, kunnen die ingewisseld worden voor schone. De gewone handdoeken van de badkamer gooi ik op de grond en krijg dagelijks weer nieuwe. Van een droogrek hebben ze nog nooit gehoord. Ons natte zwemgoed hangen we maar over de rand van ons terras, met stenen van het strand zodat deze niet wegwaaien.

Het is even allemaal een kwestie van aanpassen en wij laten onze vakantie daardoor niet bederven.

We gaan maar naar het zwembad of strand. Na ons de zonvloed. Ik vind het toch wel wat aan de frisse kant, zowel het zwembadwater als de zee. Ik ben niet een type die lang op een strandstoel kan blijven liggen of zitten en ga eens kijken wat het actieteam vandaag in petto heeft. Ik doe mee met volleybal, tweemaal gelijk gespeeld zodat een derde ronde nodig is.

Ook geef ik mij op voor line dance, maar ze hebben geen country muziek maar een soort house. Ik raak aardig in de war, zeker door anderen die er een potje van maken. We hebben wel flink gelachen hoor, want in het Engels met een Frans accent, zegt een actieteamlid 'catástrofééé.'

De volgende dag ochtend zit ik al heel vroeg met mijn kopi tubruk op het terras. Het waait heel hard en het boompje bij onze kamer buigt in alle standen. Geboeid kijk ik naar de lucht waar donkere- en roze wolken elkaar afwisselen en worden opgejaagd in het firmament. Zo nu en dan verschijnt er een flinter van een zonnetje en

het geheel is de moeite waard om geschilderd te worden.

‘Het wordt vandaag niks’ zeg ik tegen Peter voor wie ik ook een kopie tubruk maak. Er passeren met regelmaat personen, een handdoekje onder de arm het belendend pad af naast onze maisonnette. Het zijn van die die-hard die alvast een strandstoel willen bezetten. Ze komen zeker uit Siberië, want ze zijn gekleed in bikini of zwempak. Die wedstrijd winnen we nooit.

Toch neem ik een duik in zee. Woeste branding overspoelt mij. Ik wacht totdat de golven zich even van de kust terugtrekken, duik onder een golf en kom dan in een rustiger gedeelte.

Het water is zoals eerder vermeld koud, maar toch geniet ik ervan. Het probleem is wel dat wanneer ik uit zee wil gaan, de golven mij meenemen. Het is, ook dat nog, vrij diep en een kiezelstrand. In het water zijn grotere gladde keien zodat ik nergens

houvast heb.

Gelukkig staat Peter hoofdschuddend aan de kant en trekt mij eruit. Ik heb wel een schaafwond aan mijn knie ervan overgehouden. Ontreddend plof ik op mijn ligbed.

Die avond doe ik mee met de Griekse Folklore. Nu is het zo dat ik de witte driekwart broek aan heb, maar de riem hiervan heb thuisgelaten. Ik knutsel een andere riem, eentje van touw met kraaltjes, behorend bij een rokje er omheen, maar oh djee! Bij de rondedans zakt mijn broek af tot aan mijn knieën en ik moet toch de persoon voor mij vasthouden. Ik probeer met één hand mijn afzakkende broek naar boven te hijsen en op z'n plaats te houden. Dat lukt natuurlijk van geen meter. Uit het publiek worden altijd vrijwilligers gevraagd. Ik doe altijd mee en waarom niet eigenlijk dan alleen toe te kijken.

Een Rus, zo dronken als een tor, loopt met grote stappen voorop en ik heb moeite, ook de anderen hoor, hem bij te houden.

Wij laten ons allen maar op elkaar vallen, zo hebben wij gelachen. Dabai dabai of iets dergelijks roept de forse Rus!

De volgende dag heb ik overal spierpijn van teveel activiteiten op één dag. De wind is gaan liggen. In het hotel is een soort SPA

(schoonheidssalon), maar er bestaat weinig animo daarvoor. Wat let mij om zelf wat te doen? Ik neem een lauw bad (warm water is er niet) en ik doe flink wat rozenolie erin. Met heimwee denk ik aan de tukang pijit uit mijn Moederland. Lang in het bad liggen doe ik niet, want het is toch geen pretje. Wanneer ik de stop uit het bad trek, bubbelt het water uit het afvoerputje vlak bij de wastafel. Peter die even een rondje kerk heeft gemaakt, weet niet wat hij ziet. De hele badkamer is overstroomd en ook een deel van de gang. Nu alle hens aan dek, want we gebruiken nu ook de blauwe strandhanddoeken om te dweilen. Die kan ik niet op de grond gooien voor de huishoudelijke dienst ter vervanging, want er staat borg op. Gezamenlijk wringen wij die uit om later te drogen te hangen op de rand van ons terras.

We wandelen langs het strand en doen het rustig aan. Hoe heerlijk ruikt het zeewater dat nu kabbelend aan wal komt.

Peter maakt een foto van mij van de ondergaande zon. Die verdwijnt heel snel achter de kim.

Wij beginnen al vroeg met sterke drank. De rode wijn, zo doorzichtig dat er nauwelijks nog sprake van wijn is, heeft de kleur van Rosé.

Die hoef ik niet meer. Ik drink nu maar Ouzo puur. Het is even een kwestie van doorzetten bij de eerste slok, maar liever nog dan de wijn waar ik misselijk van word.

Ik strijk nog het enig rokje dat ik perse aan wil wanneer we met de auto op stap gaan. Eigenlijk heb ik medelijden met mijzelf. Isterniet, babu cuci. Ja, mijn reisstrijkijzer heb ik niet voor niets meegenomen.

De volgende dag wordt keurig op tijd de auto bezorgd. De sleutels kan Peter afhalen bij de balie. Peter heeft een andere auto besteld, maar het is niet ongewoon dat een vergelijkbare auto wordt geleverd. Na het ontbijt gaan we dan het avontuur tegemoet.

Wordt vervolgd.
Mila Boom-Schenkhuisen